

Duitse Hulp Michalangelo

In de buurt van het Brabantse Borkel lagen een aantal boerderijen. Op één van die boerderijen woonde Astrid en Hans Verweij met hun eenjarige zoontje Pieter. Zij waren aardappeltelers. In het eerste jaar van de oorlog ging het leven van de familie Verweij nog door zoals het ging voor de oorlog. Op een dag aan het begin van juni liepen ze over de dorpsstraat naar de groenteman om hun geogste aardappelen te brengen. Astrid hield Pieter in haar armen en Hans duwde de kruiwagen voort, terwijl ze het hadden over de steeds slechter gaande zaken.

“Het komt door die stomme Duitsers dat het zo slecht gaat,” zei Hans tegen zijn vrouw. “Straks moeten we het bedrijf nog verkopen, maar wie wil er nou een aardappelboerderij kopen in deze tijden? Was Pieter maar ouder, dan had hij kunnen helpen.”

Hij probeerde niet al te hard te praten, zodat geen van de Duitse soldaten hem kon horen, maar er kwam er al één hun kant in.

“Kann ich Ihnen helfen?” vroeg de jonge Duitse soldaat. Tot grote verbazing van Hans en Astrid.

“Als du willst,” stamelde Hans, wiens Duits niet heel goed was, zeker niet na deze onverwachte vraag. De soldaat pakte de kruiwagen over en liep verder door de dorpsstraat nadat Hans hem had verteld waar hij moest zijn en kwam enkele minuten later terug met een kruiwagen gevuld met andere groenten.

“Danke schön,” zei Hans toen hij de Duitser weer aan zag komen lopen. “Willst du ein Kopf Kaffee oder Tee?”

“Ich möchte eine Tasse Tee bitte,” antwoordde de Duitser.

“Und wie heißt du?”

“Mein Name ist Klaus. Klaus Müller.”

“Ich bin Hans Verweij, und das ist mein Frau Astrid, und das ist unser Sohn Pieter.”

“Angenehm.”

Samen liepen ze naar het land van de familie Verweij. Astrid hield nog steeds de jonge Pieter in haar armen en Klaus liep met de met groente gevulde kruiwagen in zijn handen. Klaus praatte onderwijl met Hans, zelfs al kon hij slechts met gebrekkig Duits antwoord geven. Klaus vertelde dat hij vaak op de boerderij bij hem in de buurt meehielp toen hij jong was en dat hij best de Verweij's wil helpen als de zaken echt zo slecht gingen.

Toen ze bij het huis aangekomen waren, ging Astrid samen met Pieter naar binnen om thee te zetten. Hans liet ondertussen het land zien aan Klaus en ze hadden het samen over het bedrijf en de zaken, voor zover dat lukte met Hans' Duits, totdat ze een hoge fluit hoorden en de stem van Astrid die “De thee is klaar!” riep. Het kopje thee was een bezegeling van de vreemde vriendschap tussen de Duitse soldaat en Nederlandse boer die zou duren tot een bewuste dag in 1944, en zelfs langer dan dat.

Vier jaar lang bracht Klaus zijn middagen, nadat hij afgelost was door één van zijn collega's, door op het land van de familie Verweij en hielp hen mee met de aardappelteelt, tot op een dag, in het midden van de oogst halverwege september, de geallieerden de Belgische grens overstaken en oprukten langs de Luikerweg.

De Duitse soldaten stelden zich zo strategisch op als ze konden in het boerendorp en probeerden de geallieerde soldaten zo lang mogelijk op afstand te houden, maar de Amerikanen, Engelsen en Canadezen waren zwaar in de meerderheid en werden nauwelijks tegengehouden. Al snel bereikten ze het kruispunt waarop ze Borkel in konden of door konden stoten in de richting van Valkenswaard. Enkele regimenten kregen de opdracht om Borkel te bevrijden, terwijl het grootste gedeelte verder oprukte in de richting van Valkenswaard, en verderop: Eindhoven, de eerste van de te bevrijden Nederlandse steden.

De kleine, inmiddels 6-jarige, Pieter hoorde al die geluiden buiten en, ondanks dat zijn ouders hem hadden gezegd niet naar buiten te gaan, glipte hij, in een onoplettend moment van Hans en Astrid, toch weg. Hij liep in de richting van de dorpsstraat, en zag aan de overkant daarvan Klaus staan. Hij

rende naar hem toe, maar van achter het huis, wat Pieter niet kon zien, werd een granaat tussen hem en zijn Duitse vriend gegooid.

Klaus zag deze granaat en, het explosieve projectiel volgend met zijn ogen, zag hij de kleine jongen in zijn richting en in die van de granaat rennen. Zonder aarzeling kwam hij uit zijn dekking en rende de straat over, stapte over de granaat en pakte de jongen op om zo door te rennen achter huize Verweij, maar zodra hij Pieter oppakte, ontplofte de granaat. Scherven ervan vlogen in de benen van de Duitse soldaat, maar ook in zijn rug. Achter de beschutting van het huis liet hij Pieter los en viel hij op de grond. Hans en Astrid kwamen door de achterdeur naar buiten. Hans pakte de jongen op en zette hem binnen en draaide vervolgens die deur op slot, zodat hij niet weer weg kon gaan. Astrid knielde bij Klaus.

“Is Pieter veilig?” vroeg hij. In die paar jaar had hij al wel voldoende Nederlands geleerd.

“Pieter is ongedeerd en zit veilig binnen,” antwoordde de moeder van het jongetje.

“Mooi zo,” zei Klaus.

Om de hoek kwamen wat Amerikaanse soldaten met gerichte wapens. “We need a medic over here!” riep één van hen toen ze de Duitse soldaat op de grond zagen liggen met Astrid gehurkt naast hem. Niet veel later kwam er twee hospikken aanrennen met een brancard waarop ze de jonge Duitser voorzichtig neerlegden en hem meenamen om hem te verzorgen.

Drie maanden later, toen het zuiden van Nederland bevrijd was, kwamen twee Britten, samen met Klaus, aan bij het huis van de familie Verweij. Het linker onderbeen van Klaus was geamputeerd, en hij had verder veel littekens op zijn rechter been en zijn rug overgehouden aan de granaatscherven, maar hij had de explosie wel overleefd.

De drie mannen werden binnengelaten door Astrid en niet veel later was er een hoge fluit te horen vanuit huize Verweij: de thee stond weer klaar.